

Temps compartit(per Albert Punsola)

17/04/2007

ALBERT PUNSOLA

(/AUTOR/ALBERT-
PUNSOLA-44)

Periodista

The Undercover Economist s'ha convertit en els darrers mesos en un autèntic best-seller. Escrit per Tim Harford, columnista del Financial Times i presentador d'un programa a la BBC amb el nom de Creieu-me, sóc un economista, el llibre és una obra de divulgació d'aspectes clau de la globalització i la de la marxa de l'economia. Un dels capítols

més interessants porta per títol Com la Xina ha esdevingut rica. En ell s'explica el procés que ha conduït el gegant asiàtic de ser un país molt pobre a gairebé dominar l'escena mundial en qüestió de dos decennis. I es revelen algunes dades potser conegudes però rarament recordades. Per exemple, que a finals dels anys 50 i principis dels 60, per una qüestió de mala planificació, fins a 60 milions de persones -és a dir l'actual població de Gran Bretanya- haurien mort de gana a la Xina. Aquest és també aproximadament el nombre de morts que va causar la Segona Guerra Mundial. Sens dubte la responsabilitat d'aquest desastre recau en una de les figures més tèniques -aquesta afirmació no és de Harford- que ha donat el segle XX, Mao Zedong, autor també de la revolució cultural, de tràgiques conseqüències. Tim Harford descriu en el llibre com la conjunció entre les noves orientacions pragmàtiques dels governs a partir de 1978 i l'acció d'un poble intel·ligent i disciplinat van anar construint durant els anys 80 i 90 el que avui tots coneixem. De tota manera, cap al final del capítol, l'autor reconeix que el títol d'aquest potser sigui exagerat perquè, sí, és veritat que la Xina és un gegant econòmic però encara no exactament ric. Les condicions laborals a les fàbriques són molt dolentes i, com sabem per altres fonts, les ambientals estan lluny de l'ideal; per no parlar de l'impacte mundial del desenvolupament xinès, estudiat de manera precisa en l'informe L'estat del món del 2006 del Worldwatch Institute. Malgrat els problemes innegables que comporta, la situació de la Xina contrasta en el llibre de Harford amb la del Camerun, que és mostrada com el paradigma del fracàs en el capítol Perquè els països pobres són pobres. Bàsicament, segons el diagnòstic de l'autor, el que els succeeix a aquests països és que res en el sistema polític, econòmic i social és de fiar. Els governs tenen com a objectiu robar i no és que hi hagi corrupció en relació a una estructura que funciona: tota l'estructura és corrupta. En aquest context es fa molt difícil, per no dir impossible, que les persones puguin prosperar tant individualment com col·lectivament. La lectura del llibre de Harford em provoca dues reflexions que estan relacionades entre sí. La primera és la constatació que no tots els habitants del planeta vivim en la mateixa època. Li he donat voltes a aquesta idea molt abans de la lectura de *The Undercover Economist* però aquesta obra em reafirma en la intuïció. Si entenem per viure en la mateixa època el fet d'experimentar les mateixes vivències -els grans esdeveniments com la guerra d'Iraq passen per tots igual- no es pot negar que la tesi queda afeblida. Tanmateix, si considerem que viure en la mateixa època significa compartir visions, objectius i elements que donen sentit a l'existència, em sembla evident que la Xina, el Camerun i els occidentals no vivim realment en el mateix temps. No em refereixo a les diferències culturals, sinó a la percepció de quin és el nostre moment i a allò que toca fer en ell. Un exemple claríssim: així com nosaltres comencem a qüestionar el creixement, com a conseqüència d'una pèrdua de fe en el propi concepte i en allò que ens pot aportar, la Xina es troba en una fase en la qual l'expansió sense fre és la gran il·lusió compartida. Això es manifesta en la producció de les fàbriques, el domini de la natura -concretament del lang-Tsé- o el ritme d'edificació de ciutats com Shanghai. La il·lusió individual és el cotxe propi que permet abandonar la bicicleta, símbol del subdesenvolupament. Així pensàvem a Catalunya als voltants de 1960. La segona reflexió té a veure amb les idees manifestades pel també economista Serge Latouche en la seva recent visita a Barcelona.

Cal, segons ell, descolonitzar l'imaginari col·lectiu de la idea de creixement constant. Potser la seva proposta sigui menys utòpica del que fins i tot ell mateix es pensa. Perquè és un fet que, cada vegada més, moltes persones senten que no hi ha una relació entre posseir més coses i tenir una millor vida. Més aviat al contrari, els psicòlegs i els sociòlegs parlen de societats hiperestimulades i alhora deprimides. Aquestes apreciacions no sonen, com ha passat en altres ocasions, a buides teories d'experts sinó a un seguit de sensacions que tots coneixem. A Barcelona, Latouche va lloar que els països africans no participessin de la nostra febre per depredar els recursos. Aquí es planteja un problema greu de caire econòmic, i sobretot cultural. Per una banda, desitgem el reequilibri en el repartiment de la riquesa mundial com a factor d'estabilitat i, per altra, intuïm que això significa fer entrar a pobles sencers en una dinàmica de la qual comencem a sospitar i fins i tot a comprovar que no ens porta pel camí més convenient. Però aquesta posició reticent al desenvolupament dels altres també s'assembla molt a negar-los un futur. Les afirmacions de Harford sobre la Xina són fruit del clàssic entusiasme liberal anglosaxó. Les afirmacions de Latouche sobre l'Àfrica sonen a típic neocolonialisme francès en forma de lliçó moral. No puc situar-me al costat ni de l'un ni de l'altre. La situació és molt complexa i quan més va, més s'hi torna. La globalització està fora de control i es mou amb una dinàmica independent dels seus protagonistes. Paradoxalment és allò que tots compartim i vol dir coses diferents per a tothom.

MÉS LLUM: *secció quinzenal*

Share 0

Tuit

 (<https://plus.google.com/share?url=https%3A//www.sostenible.cat/opinio/temps-compartitper-albert-punsola-0>)

 (<https://www.sostenible.cat/print/opinio/temps-compartitper-albert-punsola-0>)

Relacionats

Butlletí

Correu electrònic *

Subscriu

[Enviaments anteriors \(/newsletter/sostenible\)](/newsletter/sostenible)

(/)

Revista de la **xarxa** de ciutats
i pobles cap a la sostenibilitat

**Diputació
Barcelona**

(<http://www.diba.cat>)

[Arxiu \(/arxiu\)](/arxiu)

[Continguts per categoria \(/tagclouds/chunk/3\)](/tagclouds/chunk/3)

[Continguts per etiqueta \(/tagclouds/chunk/1\)](/tagclouds/chunk/1)

[Continguts per municipi \(/tagclouds/chunk/2\)](/tagclouds/chunk/2)

[Avís legal \(http://www.diba.cat/avislegal\)](http://www.diba.cat/avislegal)

[Contacte \(/formulari/contacte\)](/formulari/contacte)

[RSS \(https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=\)](https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=)

[https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888\)](https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888)

[http://www.twitter.com/xarxasost\)](http://www.twitter.com/xarxasost)

[http://youtube.com/xarxasost\)](http://youtube.com/xarxasost)

[\(rss.xml\)](#)